

flere Dage været lummert, og man ventede et Uvejr. Himlen var overtrukken, og ude i Nordvest bulnede Solen brandrød mellem sorte Skyer, ligesom et osende Lys, der brænder ned i Stagen.

Mens han stod oppe paa en Høj, hvorfra han kunde øjne Bøstrup Kirke og Præstegaardshaven, overraskedes han af Regnen. Et Par store, tunge Draaber smeldede pludselig paa hans Hattepuld. Han saae op, og med en skrattende Lyd sønderreves i det samme Skydækket af et blaaligt Lyn, der rystede Jorden under ham. Et Øjeblik efter strømmede Vandet ned som fra en Sluse. Der var ikke Tale om at løbe fra Uvejret; Afstanden til Kærsholm var for stor. Saa søgte han Ly i en af de halvaabne Lader, der stod ude paa Engen og benyttedes under Højbjergningen. Med Bygen i Hælene løb han tværsover en Mark og naaede akkurat under Tag samtidig med, at et nyt Tordenskrald slog ham om Ørene.

Det viste sig, at han ikke var den eneste, der havde søgt Tilflugt her. Inde i Skurets Halvmørke opdagede han en høj, mager Mand i en langskødet, graa Frakke og med Hovedet dækket af en gammel-dags, højpuldet Kasket med stor Skygge. Det var Pastor Fjaltring.

Per hilste overrasket, og der veksledes et Par Bemærkninger om Vejret. Præsten var aabenbart meget ilde tilmode ved dette Sammentræf. Han stod hele Tiden halvt bortvendt og førte Haanden til Hagen med den uvilkaarlige Bevægelse, der er ejendommelig for Folk, som føler sig trykkede af, at de ikke er bleven barberede. Efterhaanden som Pers Øjne vænnedes til Mørket derinde, opdagede han ogsaa, at Præstens Kind og Hage var ligesom skimlet af Skægstubbe. I det hele saae han i høj